

TỪ ĐƯỜNG PHỐ ĐẾN ƠN CỨU ĐỘ

Sinh trưởng trong một gia đình vô thần, cô **Denise Brigou** trải qua thời kỳ thơ ấu sang giàu nơi các nước Phi Châu, thuộc địa của Pháp Quốc.

Khi trở về Pháp, Denise tiếp tục cuộc sống vương giả cho đến ngày "cha ghẻ" đột ngột qua đời. Thế là hai mẹ con rơi vào cảnh sống nghèo đói cơ cực. Dầu vậy, Denise vẫn kiên trì học xong đại học. Denise từng sống kinh nghiệm của người nghèo, lang lang đầu đường xó chợ và ngủ trong các trạm xe điện ngầm (Métro) ở thủ đô Paris .. Cho đến một hôm, nhờ mớ kiến thức thu được ở nhà trường, Denise may mắn tìm được việc làm ổn định. Chính Denise kể lại:

Một ngày - như bao ngày ảm đạm khác - tôi buồn bã tự hỏi: "Tìm đâu chỗ ngủ bây giờ?" Bỗng có người mách nhỏ:

- *Hãy đến sở "**Đội Quân Cứu Độ - Armée du Salut**" xin việc làm. Không có gì sáng lạn lắm, nhưng ít ra có được mẩu bánh ăn qua ngày và manh áo che thân!*

Nghe lời khuyên, tôi tìm đến "Điện Phụ Nữ - Palais de la Femme". Một nữ quân nhân tiếp tôi. Rất lâu sau này, cô ta thổ lộ:

- Khi trông thấy chị, tôi như nghe tiếng Chúa phán: "*Con hãy tiếp nhận chị em này của con*".

Nơi Điện Phụ Nữ, các tín hữu Kitô viết trên cửa phòng những câu trích từ Kinh Thánh như: "Đức Chúa GIÊSU yêu thương bạn - THIÊN CHÚA tìm kiếm bạn".

Đọc các câu này, tôi ngao ngán tự nhủ: "Chắc chắn mình không ở đây lâu được đâu!" Trước cửa phòng tôi, người ta viết câu: "Hãy sống đạo hạnh". Đọc xong, tôi rú lên cười, một giọng cười chế nhạo, khinh bỉ. Bên trong, một chiếc giường nhỏ, một cái bàn và một cái ghế. Trên bàn có cuốn Kinh Thánh. Tôi mở trang đầu tiên của Sách Sáng Thế và nghĩ thầm: "Làm sao còn có kẻ tin vào những chuyện không đâu!"

Khi đến xin việc, tôi không có một đồng xu dính túi. May mắn thay, bữa trưa được phát miễn phí cùng với tiền lương tháng. Tôi dành phần tráng miệng để ăn vào ban tối và từ thứ bảy đến sáng thứ hai - tức hai ngày nghỉ cuối tuần - tôi chỉ sống với vồn vẹn một lít sữa. Nhưng tôi cẩn thận dấu kín chuyện này để không một ai biết được, bởi vì, "nỗi khổn cùng thật sự, không tự rêu rao, nhưng giữ thinh lặng!"

Cuối tháng đó, khi nhận tiền lương tôi thầm thì: "Denise ơi, mi có tiền rồi. Hãy cuốn gói ra đi!" Còn đang nghĩ như thế thì một nữ quân nhân đến ngồi trước mặt tôi. Để nói đùa, tôi hỏi:

- Tên gọi "Quân Đội Cứu Độ" có nghĩa là gì?

Cô ta nghiêm trang trả lời:

- *Quân Đội Cứu Độ có nghĩa là những người được Đức Chúa KITÔ cứu độ để phục vụ anh chị em thân cận của mình.*

Nghe thế, tôi liền thao thao thuyết giảng - trong vòng một tiếng đồng hồ - về tất cả những lý lẽ của tôi, minh chứng THIÊN CHÚA không hiện hữu. Ngồi im nghe xong, cô ta nói:

- Chị à, tôi biết chắc chắn một điều: chính Đức Chúa GIÊSU đã thay đổi cuộc đời tôi. Và xác tín này, chị không thể xóa khỏi tâm lòng tôi.

Nghe nữ quân nhân nói, tôi bỗng cảm thấy chùng hững! Đây là lần đầu tiên, tôi nghe một người thay vì tuyên xưng: Tôi tin kính THIÊN CHÚA thì lại quả quyết: Đức Chúa GIÊSU đã thay đổi cuộc đời tôi! Trong khi đó, cuộc đời tôi chẳng đi vào đâu cả!

Khi trở về phòng riêng, tôi cầm lại cuốn Kinh Thánh và mở ra đọc. Những lời Kinh Thánh ám ảnh tôi. Vào một Chúa nhật, tôi đi tham dự một nghi thức phụng vụ. Một phụ nữ đứng lên nêu chứng tá:

- Tôi là y sĩ. Tôi biết Đức Chúa GIÊSU từ 20 năm qua và Ngài không bao giờ làm tôi thất vọng.

Nghe vậy, tôi lẩm bẩm: - Thiệt lạ lùng! Một y sĩ chứ đâu phải một người vô học. Vậy mà bà ta dám tuyên xưng niềm tin nơi Đức Chúa GIÊSU!

Đây là biến cố thứ hai có tác động mạnh nơi tâm hồn tôi..

Từ đó, tôi tự nhủ: - *Bằng mọi giá, phải tìm gặp cho được Đức GIÊSU KITÔ, Đấng là THIÊN CHÚA có thể thay đổi cuộc đời con người..*

Thế nhưng, khi ngồi một mình trong phòng riêng, tôi nghe như có tiếng thì thầm:

- Mi đang rơi vào bẫy sập. Hãy coi chừng. Giờ mi có tiền rồi, hãy cuốn gói ra đi!

Từ thẳm sâu lòng tôi, xảy ra cuộc chiến. Quỳ gối cạnh giường, tôi nức nở khóc và thưa cùng Chúa:

- Nếu Chúa hiện hữu thật thì xin Chúa hãy đến biến đổi cuộc đời con.

Cầu nguyện xong, tôi mở sách Kinh Thánh ra và đọc câu: **"Hãy xin thì sẽ được, hãy gõ thì Thầy sẽ mở cho con"**.

Ngay lúc đó, tôi hiểu rằng, không phải tôi đọc Kinh Thánh, nhưng chính Đức Chúa GIÊSU đang nói với tôi. Chúa đang có mặt ở đây. Tính kiêu căng và lòng tự mãn không còn chỗ đứng trong tôi nữa. Khi tôi đứng lên, tôi hoàn toàn đổi khác. Tôi không còn là Denise Brigou, cô gái lang thang không nơi nương tựa. Nhưng từ nay, tôi nhất quyết chọn và bước theo vết chân của Đức Chúa GIÊSU KITÔ, Đấng CỨU ĐỘ con người, hôm qua, hôm nay và mãi mãi.

